

ראש השנה כט

The תוקע for the צבור should have in mind to be מוציא anyone who is listening. Therefore, a person who walks by and hears the שופר blown by the בעל תוקע is יוצא (as even though he did not have פלוני in mind, he had in mind whoever was listening). In order to be יוצא both the תוקע and all listening must have in mind to be יוצא.

A person can only be מוציא others in a מצוה if the person themselves is חייב. Therefore, a חרש שוטה וקטן cannot be מוציא אחרים, nor can a woman (as a woman is not חייב since שופר is a מצוה עשה שהזמן גרמא).

An אדרוגניס can be מוציא another אדרוגניס (as both have the סימן of a נקבה וזכר). However, a טומטום cannot be מוציא another טומטום, as since a טומטום has neither סימן externally, and we do not know what they have internally, and the one blowing the שופר might have the internal סימנים of a נקבה and the one listening might have the internal סימנים of a זכר.

A חצי בן חורין/חצי עבד cannot even be מוציא himself, and needs a regular בן חורין to blow for him (as the משנה ברורה explains his צד חירות cannot be מוציא his צד עבדות).

Even if a person has already performed the מצוה, he can be מוציא others with a ברכה (קידוש בשבת, מקרא מגילה, תקיעת שופר) ברכה, with the exception of ברכות on food (ברכת נהנין), as one must enjoy the item to be able to make the ברכה.

Therefore, a person can be מוציא others in הלל and מקרא מגילה. The משנה ברורה mentions that there are some פוסקים who state, that if the people know how to make their own ברכה, then they should make the ברכה themselves, as opposed to having the שליח צבור make the ברכה again. However, the מנהג העולם is, writes the משנה ברורה, to allow the person reading the מגילה to make the ברכה again.

פרק ראוהו בית דין

When ראש השנה falls out on שבת, there is no תקיעת שופר. The משנה רא"ש mentions that the רי"ף would blow on שבת as the משנה says that רבי יוחנן בן זכאי was מתקן that provided there is a בית דין, any city can blow.